

Старший квитковий касир станції Костопіль Ірина КУЗЬМИЧ: “Моя велика залізниця починалася з дитячої”

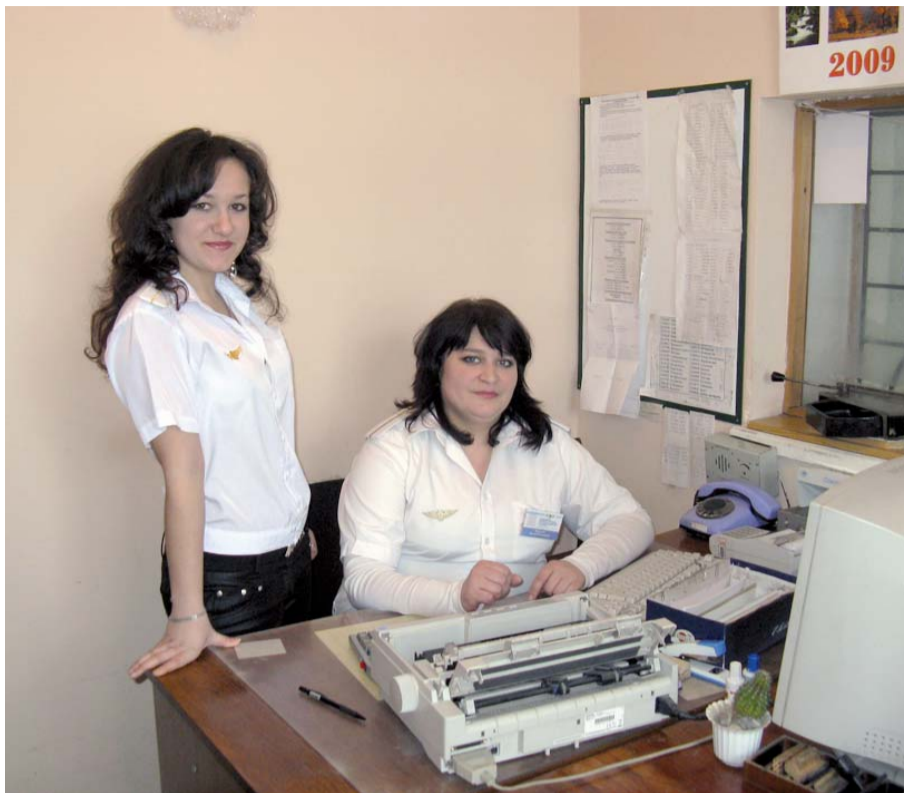
У кожному колективі, певно, час від часу назрівають моменти, коли старше покоління йде на заслужений відпочинок і приходять на їх місце дівчатка, які щойно закінчили залізничний ліцей, коледж чи вищий навчальний заклад. Згадавши свій перший робочий день на виробництві, більшість із нас лише усміхнеться з погляду набутого досвіду, а моді... Теорія теорією, а практичні навички, життєва мудрість, взаємовідносини в колективі, перші гіркі уроки – це те, чого не прочитаєш у жодній книжці і не вивчиш на пам'ять, скориставшись шпаргалкою.

Так сталося і на станції Костопіль Рівненської дирекції залізничних перевезень, коли на зміну досвідченим квитковим касирам в один рік прийшла молодь. Середній вік колективу ледь-ледь сягає 30 років. Очолила його в грудні 2009 року Ірина Кузьмич.

– На залізниці я працюю з 1998 року, – розпочинає свою розповідь Ірина, – але свій “стаж” спілкування з залізницею рахую ще від шостого класу середньої школи, коли вперше прийшла на Рівненську дитячу залізницю. З того часу я “захворіла”, як у народі кажуть, “колійовою” справою. Мені подобались всі без винятку професії, хотілося навчитися всього і відразу та, насамперед, швидше підрости, щоб стати вже справжнім залізничником. Після закінчення школи навіть сумнівів ніяких не виникало – тільки в залізничний вуз. Найбільша моя ще юнацька мрія здійснилася, коли після закінчення Харківської академії залізничного транспорту я таки повернулася на дитячу магістраль. Працювала майстром виробничого навчання, старшим майстром.

Ірина вміла вибудувати стосунки з дітьми, а вони в свою чергу дуже щиро і тепло ставились до молодого майстра, завдячуючи їй за м'який характер, спокійну вдачу та неабияку витримку щодо звичайних дитячих пустощів. Важко було розлучатися з дітьми, але життя не стоїть на місці, вимагає руху вперед, розвитку і нових досягнень у професії, знаннях, виробничих горизонтах. Так волею долі опинилась Ірина Кузьмич на станції Костопіль. Спочатку працювала оператором технологічного центру обробки перевізних документів, потім вчилася на квиткового касира.

– Учнем Ірина була дуже допитливим, – розповідає Світлана Степанівна

Поцекайло, колишній старший квитковий касир ст.Костопіль, тепер пенсіонер. – Це, я вважаю, дуже добре в нашій професії, оскільки майже щодня щось нове з'являється в технології роботи, нові правила та вимоги стосовно сьогодення. Я маю 28 років залізничного стажу, з них 26 – на посаді старшого квиткового касира, тому добре знаю, про що кажу. За ці роки стільки змінилося в роботі квиткового касира маленької лінійної станції, що й уявити важко. Канули вже у вічність товстелезні маршрутні вказівники, за якими визначали оптимальну поїздку пасажирів, вручну писані спеціальні підсобки, як ми їх називали, де були вказані всі станції пересадок, тарифні пояси та кілометраж, зошити з особистими розрахунками вартості проїзду до інших держав, стелажи з комірками для картонних квитків і т.д. Все тепер комп'ютеризовано, автоматизовано, навіть замовлення через Інтернет виконуємо. Але коли почали одна за одною йти на пенсію мої співробітниця, я з острахом думала, хто ж прийде нам на зміну? Яюсь поступово склався хороший колектив, молодий, енергійний, старанний, відповідальний. Тому коли вже прийшов і мені час йти на заслужений відпочинок, я була впевнена: все буде в порядку на роботі. Час від часу приходжу до них в гості і все мені здається, що я у відпустці й скоро знову приступлю до роботи. А дівчата

мене не забувають, часто телефонують, радяться з приводу різних конфліктних ситуацій.

Звичайно, у маленькому колективі легше будувати стосунки, легше знайти компромісні рішення, а з іншого боку – всіх видно, як на долоні, всі виробничі і домашні проблеми переплітаються в тугий клубок, який Ірина навчилася розв'язувати. Адже шість квиткових касирів із семи – доїжджають на роботу до Костополя. Це ще м'яко сказано, бо з Рівного чи Здолбунова в Ольги Вільбовета, Галини Федорків та Ірини Кузьмич проблем особливих не виникає, а от із Антонівки Галині Драганчук (то вже треба так дорожити своєю роботою) потрібно майже півночі добиратися на ранок на зміну.

– Але це нікого не лякає, – говорить квитковий касир Діана Бадан. – Я, наприклад, з Удрицька, у Костополі винаймаю квартиру, проте свій колектив не проміняю ні на який інший. Дівчата у нас молоді, дружні, одна за одною стоїмо горою, допомагаємо, разом працюємо, вчимося, разом вирішуємо всі складні питання. А те, що тебе щодня оточують хороші, щирі люди, які в будь-яку хвилину готові підставити тобі своє дружнє плече і подати руку допомоги, значить дуже багато, особливо, коли ти тільки починаєш свій трудовий шлях.

Проблем вистачає, як на теперішній

час, у кожному колективі. Робота із скороченим графіком, екзаменаційні сесії, постійне освоєння нових навичок, корегування табелів робочого часу, звітність – все це вимагає гнучкого підходу до керівництва людьми. Зараз, звичайно, пасажиропотік менший, бо і погода не балує, і криза відчувається. Проте влітку комп'ютер аж “закипає”, коли йде масове оформлення виїзду на літній відпочинок. Тепер основна частка пасажирів – це студенти, що прямують на навчання до Києва та Львова.

– Планів у нас чимало, – говорить Ірина Кузьмич, – деякі намагаємося виконати своїми силами, бо розуміємо, що на великі кошти не можна розраховувати в нелегкий час для залізниці. Наразі хочемо суміжну з квитковою касою кімнату трохи переобладнати, підремонтувати і зробити приміщенням для відпочинку та приймання їжі. Додаємо трохи затишку і в самі квиткові каси, адже на роботі ми проводимо більшу частину свого часу. Хотілося б, безумовно, і меблі поміняти, які вже давно морально застаріли, і комп'ютер додатковий мати, щоб було де оголошення для пасажирів надрукувати, різні бланки для звітності приготувати, щоб не кликати на виручку всіх знайомих та друзів, коли терміново щось таке потрібно. А ще, не дивлячись на досить-таки низьку культуру поведінки наших пасажирів, особливо в нічний час, хочеться залучити їх до розширення знань про залізницю. Адже це не тільки поїзди та пасажирів, це – величезний історичний пласт, так би мовити, знаменні події та особистості, про котрих було б цікаво знати кожному, навіть у нашому маленькому поліському райцентрі. Отож, думаємо за підтримки та допомоги виготовити спеціальний інформаційний куточок, присвячений історії Львівської залізниці.

Чекаючи на дизель-поїзд, щоб повернутись до Рівного, я довгий час слухала з боку спілкування пасажирів із квитковою касою ст. Костопіль. Черги великої не було, але пасажирів постійно підходили. Один із них за швидке і якісне оформлення проїзних документів з численними пересадками в Казахстан довго дякував квитковому касиру Діані Бадан та обіцяв приходити тільки в її зміну за іншими квитками. Хороше враження від спілкування, бажання знову повернутися – ось найкраща оцінка неспокійної роботи квиткового касира.

Світлана СТАНЕВИЧ

На фото : старший квитковий касир Ірина Кузьмич (справа) спілкується в процесі роботи з квитковим касиром Діаною Бадан (зліва).

Батькові за сина соромно не буде

Сашко Філіп ріс у сім'ї машиніста. Ще коли був школярем молодших класів часто дивувався, чому його батько Іван Петрович міг у будь-яку пору доби вирушати у свої далекі поїздки, а мати в ці дні виглядала його, вслуховувалася – чи була не під'їхав до будинку деповський автомобіль, який розвозив локомотивні бригади по домівках. Сашко дорослішає, батько часто розповідає синові про відповідальну роботу машиніста, наголошує на тому, що залізниця працює цілодобово: і у спеку, і в холод, і в дощ, і під час снігопадів.

А вже у десятирічному віці Сашко пишався тим, що його батько – машиніст, а повертаючись зі школи, довго стояв на мості, під яким пролягала колія, спостерігаючи, як мчать в обидва боки поїзди.

Швидко промайнули шкільні роки. Настав час визначатися: ким бути? Олександр без вагань обрав Чернівецький технікум залізничного транспорту. Успішно закінчив вагонне відділення технікуму і вирішив продовжити навчання у Харківській академії залізничного транспорту, де опанував фах інженера-механіка. Свої перші професійні кроки Олександр Філіп робив у колісному цеху локомотивного депо Чернівці на посаді техника із замірів колісних пар. Важко за три місяці засвої-

ти всі тонкощі роботи, а тут прийшла повістка з військомату. Після армійської служби Сашко повернувся у рідне депо і цілковито поринув у роботу, переймаючи практичний досвід у токарів-бандажників та слюсарів-термістів. Своїм багатим виробничим досвідом із молодим спеціалістом охоче ділився тодішній майстер цеху Іван Макаренко. Сашко буквально усе “схоплював на льоту”, а дещо занотовував у записник. Коли йому запропонували очолити цех – погодився, адже і знань, і практичних навичок уже було достатньо. Цьому сприяли і доброзичливі стосунки з колегами по цеху.

Яюсь я запитав у Олександра, що йому найбільше запам'яталося за шість

років роботи на посаді майстра?

– Особливо вразило ставлення людей до своєї роботи, – відповів він. – Токарі, слюсарі-бандажники після ремонту гладять колесо, як маленьку дитину. Коли навантажують колеса на платформу, бригадир Іван Романів ретельно вкладає їх, а токарі Валерій Тарнавський, Віктор Хотей та бригадир Віталій Андрійчук надійно закріплюють колеса, щоб вони не зазнали пошкоджень під час транспортування до Ковеля чи Львова.

Завдяки злагодженій роботі колектив цеху вже багато років не отримує зауважень до якості ремонту колісних пар.

(Закінчення на 8 стор.)